

1741

811

~~704.~~

1782
DYREKTOYA T. ATRONH. KARBKA
WE BROSWE

1
№ 1741

Gen.

komedia w 1. akcie

DEKCYA TEATRU
W RZĘDOWIE
SKARBKA

Leona Haudejskiego.

Państw. Teatr Śląski		
SYG.	1741.	
Ratowice — BIBLIOTEKA		

Inflouens 2. Kantia 1892
Affanich
7/5 93 Noziel

Usoby

Stefan Zbier:

Maximow Trap:

Jan Dyl:

Zofia Cichor:

Jan Czapla:

Barbara Gostyn:

Kuca wzięje się na wsi:

9-48/5035

R 1486

Salon gustowny - dużo kwiatów - drzewi-
na głębi i na prawo, na lewo okno i
drzewi do ogrodu - na prawo przed nim
lustro & konsola, przy konsoli chrześcijańskie
przystawiany stolonek, przy nim krzesło
obok parasolka;

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa.

Scena I.

Yzia

DYREKCYA TEATRU HR. SKARBKA
 WE LWOWIE

1. las 16, stoi na stoliku, przed lustrem,
przygląda się sobie & usmiechem, miga
i obraca się, po chw. Kiedy się
 śmieje - i nie nie widzę. - No teraz
1. patrzy w lustro - duszy spokojnie - p. chw.
 nie, naprawdę akurat ta mameczka

wzięta, że ja brzydka? nastęchatom
 się tego dosyć prync całe życie a prync-
 ciez nie jestem ani krzywa, ani nar-
 wed choćby pięgowata. No a z profi-
 lu? 1. probuje widzieć się w lustrze z profilem
 Nie - nie można. To ja pewnie z pro-
 filu jestem taka brzydka! - chociaż...
 1. z usmiechem! jakos' mi się nie
 chce wierzyć, bo jak patrzę na pa-
 na Karla, to on tak się patrzy na
 mnie... no ja widzę po nim, że...
 że... no co widzę, to widzę, ale jak
 matkę kocham, dobrze widzę.
 1. Wchodzi z głębi Kaminier! st,

pan. Kario.

Scena 2.

Żyia, Maksimierz.

Maksimierz (las 25).

A panu Żyia co sam robi?

Żyia.

Co ja tu robię? ścięram prochy! Stru-
puje lustro chusteczką i dmuchuje!

Maksimierz.

Panno Żyia, wielka nośna.

Żyia pprzeszaje!

Co sakięgo?

Maksimierz

! staje na krześle koto stolika! O! O!

wyjdzie miał Quisaj jakiś cudowny
sen, który go ogromnie cieszył, bo
powiada, że umieścił całe jego życie.

A ponieważ - raz: wyjdzie całe swo-
je życie być kawalerem, więc do szkoły
wzięcie krakę, że już kawalerem
nie będzie; ponieważ - dwa: wyjdzie
o dwóch miesiący, jak parcie su na
mieszkaty, przychodził tutaj 2 razy
na dzień, więc robił namienne
wzrost 120 a ponieważ - trzy: 120 wi-
zyl w dwóch miesiącach robił tylko
starający się, a czasem jasne jak
słońce, że wyjdzie moje jeszcze dni

4

siój hędnie prosit o rękę mamecz-
ki:

Ysia

Co? pariski wujcio chce się wzięć
u mameczką? - parie Karim! ach,
jakkby so było ślicznie! to pom był-
by tak, jak mój braciorek. Jakże ja
się cieszę, ja już i tak pariskiego
wujcia tak kocham! bo gdzież ja
mogłam marzyć o takim szczęściu!
Ja dotąd w świecie nie miałam
nawet jednej biednej gwiazdeczki,
a tutaj mam aż 3 królestwa: ku-
ry, kwiaty i rybki.

Thasimierz /: xwerd tsay
tyuxasem x krestu! I mnie
pomna Yzia do kłonego x tych
tomech królestw x alicka?

Yzia.

Horhaha, nawet nie wiem, bo nigdy
nie miałem nie kadowolony x niewi
nawolny - i emigruje.

Thasimierz.

Ach pomna Yzim niech mi pomni
nie przypomnia, że x mego wło-
pu xnowi jeden Wicci poszedł!
/: xwroćony do Yzi katamuje neso i stoy

Yzia

Yria.

Princedessa do Kasia natanyje nase
i stoi! Poczet! Prochwy! Isk poczo-
kaj pen, panie Kasin, ja weskocho.

Kasimierz.

Szkoda, szkoda, bo panie Yri
 tak sam szcennie, tylko dwa skrzy-
 detka i fur!

Yria Princedessa!

Skrzydletka? o panie Kasin,
 czy to nie komplement?

Kasimierz.

al - nie.

Yria.

Cho to dobrze, bo moja nasada-
nie stuchaj komplementów,
żeby mi się do serca nie dostał ro-
bak wprucia. Owiem ja z księ-
żek, że tak bywa. A więc furrr!

1. Maximierz podaje jej rękę, ona skacze
na krzesło i na niemię! Owiem ka-
war mameckie, co się święci, ma-
mecka poszła do kapieci - a to ja
się kawsze pierwój kapie, żeby
jak pan Maxio przyjdzie, nie cze-
kał na mnie ani minutki.

Maximierz.

Jaka panna Maxia dobra, a ja tym

czasem pobiegnę po wędkę i ralej-
kę na rybki. ! wybiega w ^{zab} błąd!

Yzia.

! biegnie po parasolku! Fur! fur! na
rybki, na rybki! ! Biegnie ku brygom
drzewian, układ mchodzi Zofia, za nią,
Barbara, ze swiniętych małym dywan-
kiem!

Scena 3.

Yzia, Zofia, Barbara ! na koniu, Zom.

Yzia.

sch, jaka mameczka ślicz na
po kapieli

Barbara

et hvdajke cię! dymanik jęskocę
mokry - ja go tu nokmiewę na
garbku. /: wyprosi go po na lewe drzewi-
przek kłone ja midac'!

Yzia.

Doprawdy, że gdybym była wujciem,
sobym już dawno była pędta na
kolana /: czymśo! i: o parę Dubro-
dziejko, czy mogę dać na kapowie-
dki.

Zofia.

/: lat 35, w ptaszniku od kurzu, w ka-
pielisku gospodarskim, & parasolki!

Yziu, co ty pleciesz! co ty myślisz!

7

Isia p. wstaje!

Ja? a co ja temu wiem, że ma-
secka imi ta się chwyciła? wujcio mi;
i że wujcio karze mi przyjeżdżać....
mnie poprosić p. rozpisciera nocy! o kto-
gostawicistwo hahaha! p. Skisha Zofia -
z głębi mchodni Jan i kaczyna sprasai!
Itamnecko, mannecko, so hodzi
przesłuchanie. p. Wybiega do ogrodu, zostawia
wiosny parasolke, Jan i Barbara paszka
za nią, z dobrothivym usmiechem!

Zofia p. idac ku prawym
drzwiom n.s! Czy ona co wie? Uła,
on taki dobry, kaczyn i bardzo, bar-
dzo jędrne mioty. p. wychodzi!

Scena 4.

Jan, Barbara.

Barbara (las 58)

Idź do siaraka, proch!

Jan (las 65)

Tysiąc pocięk mamy a są parum
cięż! Wódo stn bagreświr, jaki su nie-
porządek! podstawia stolik i krzesło x pod
hustkę: Idź do Rypiera bytaby iona Wła
naszego pana!

Barbara

Jasie, Jasie, łobie xawone jstro
w głowie! iona Wła naszego pa-
na - łakie! mama do m sam raz,

ale nie córka - ma się już żenić,
to niech się żeni i panie, ale nie
z panienką.

Jan.

O śmiech i śmieć słacnego.

Barbara.

Stajpruków czy by tego nie widział,
jak Iria i Harcin ciągle na so-
bie, biegają, ona do kurnika, oho,
on na nią, - on do stawku, jest ona
za nim.

Jan.

Jakie chcesz, żeby Iria biegata
za naszym panem, kiedy nasz
pan chodźki pomatu, bo już nie

moje biegać?

Barbara.

Idź pośm Tricia na młoda dla nas
swojego parna.

Jan.

Przysię się z tego Basia, która nig-
dy nie jest na młoda nawet dla
najstarszego męża - co innego
mają, a ten już może być czasem
za stary. Ale to nie nasz parn,
hoho, to jeszcze młodszy, on o-
dennie - gdzie, gdzie - młodszy o ja-
kich 15 lat.

Barbara.

Ale to ten ty już gnuśny, nigdy

kochany Jasiu.

Jan.

U gnułbek, gnułbek. /: verohrnie! Ej
xanko, ho do str bagnelów, ja ci po-
kazię, xem nie gnułbek.

Barbara.

lickowam.

Jan /: biegnie do niej i całuje ją

A co?

Barbara /: z pieszczotą udanka
jęc go po smarku! Ej ty, ty wiewsio!

Jan.

A wiewsio, wiewsio to nie gnułbek.

Barbara.

A to ci powiem, że tak po praw-

dnie, to nasz pan winien panu
Zufii mieć - a winien. Przeważ
byłes z naszym panem w powsta-
niu, to wiem, że nasz pan jużby
mnie i nie był, gdyby nie jej mąż
pan Józef.

Jan.

A tak - młodzieńcem na własne ręce
był do ~~na~~ ~~miście~~ pod Radziwi-
łowem. Nasz pan - szedł do alachu,
jak św. Michał na te duchy, tylko
trochę goraco kapary - wysforował
się sam jeden napróżno - a mos-
kale hajie na niego! Nim przy-
biegłem, już pan Józef zastoił

naszego pana i ten bagniet, któ-
 ry miał przebieć naszego pana,
 dostał się panu Józefowi w samą
 pierś! Ach, jak ja płakałam, jak
 ja desperowałam! bo ten bagniet,
 to przecież mnie się należał, mnie,
 który tak mego pana kochałam,
 a nie panu Józefowi; którygo... no
 on go takie kochał... tylko nie był
 tak obłąkany jak ja i mógł pro-
 dzej narażać! Ha panie, jakiego tego
 mam nawet to straszne prze-
 kiestwo, którego się tak hojnie tu
nawet nogami do stu bagnietów!

Barbara!

Ojciec Jasiu, tylko nie bagietej
proszę cię. — Pan Józef myprawdzie
się mylecyt, ale kwekat, aż umart.
Teraz kolej na naszego pana: pan
Józef ofiarował się za naszego
pana, niechże teraz nasz pan
ofiaruje się za pana Józefa i ożeni
się z jego wdową — to będzie akcu-
rat Dobry rachunek.

Jasiu.

Widzisz Basiu, ja znamu in-
nej rachunek. Trzeba, że nasz pan
prochę się pożenić z niewiastką,
ale bo ten Dział był tylko dla
innych: najpierw dla swojej sio-

syn a matka pana Karola -
chciał mu majątek ^umatować -
^oieć - i su gospodarstwo i su gospodarstwo - naj-
lepsze lasa przenieść na wódku, no i
własował mu jedną wioskę. Cośem
nasz pan robot, co mógł, dla pana
Jońca, wspierał, pomagał, wócił su
i sam, myrobił mu wreszcie pięk-
ne miejsce w asekuracji, no i kiedy
pan Jońc ^umarł a panienska skusi-
czyła w niesie edukacyę, (takie
naszym koście) - dał wdowi os-
tę śliczną dzierżawkę a czynsz
za nią, ma mu ptacie x dołu; zap-

tu; to dobrze a nie napisać, to
drugie Dobrze! ~~it~~, moja Basia ko-
chana, za to wszystko to żyły na-
mes jakob - Rachel byt wystąpił.
Mo chodimy dalej sprzątać przy oknie. Cho. Pan. Jedzie.
/ z namierzeniem / ale mnie się wszystko
miesza, nie do parianki.

Barbara.

Alto, bo to mamy.

Jan.

Kiedy ja wiem, że on ma smajd
na córce.

Barbara.

O, o kład ty wiesz?

Jan

Kład? bo ja sam wolalbym córkę.

Barbara.

Ły' Jasie, nie Pokanij: po wyphodze
w prawo!

Scena 5.

Stefan po chwili Kazimierz.

Stefan.

1: lat 50, kraczki i kawowolony, wchodzą
z głębi! al więc serdusiejszy wde
cyrowat mnie - kienę się, tak, so
niój showiaxek, je so wirien jestem
zaczemni memu Jo'kefowi a cnię,
ie jencne skrećcie łac' mogo: serce
nam nio de, jestem drow i' silny.

Kazimierz: wchodząc
mo z lewych drzwi i' smuka, spiewając

"gdzie parasolka" na nule, "tarcator"
x spory Carmen:

Stefan /: przekładający się
mu x usmiechem, po chwili / Spienawski
wbie Kamin?

Kaminierny.

A, wyjąsek już tu? Kto wi-
dziat x wyjąsek parasolki Ty?
tapiemy były i xacyna być gonaco.

Stefan

Parasolki - parasolki: / przekładający / V.
tam jest parasolka. / Kaminierny
hiemne ja, Stefan x usmiechem / y
co? dobrze ci na świecie, co?

Maximierz Figoraco!

Atnie? bardzo, bardzo dobrze.

Stefan.

Atie uwierzyć? Kowin, jak ci za
to jestem wdzięczny.

Maximierz.

Co? wujaszek mnie wdzięczny?
a cóż w takim razie ja będę me-
mu kochanemu Dobroszyńcy, me-
mu drugiemu wuj! Dzis' mam
wioskę i jestem sobie asystentem
syndyka kolei & ładną pensyą i jesz-
cne ładniejszemi widokami na
przyszłość, a czemuż ja bym był bez

taski i upieki wyjaszka? co naj-
więcej byłbym dosadawansować
na synyka od parobków z nakaj-
ką jako symbolem wdzięku. To ser-
nie mam stwór, by cię drogi wy-
jasku przekonać, jak cię kocham
i jak się będę cieszył swoim sukce-
siem. Tani Łofja żyje po części upro-
szona.

Stefan.

Pochłiny mój Klaru! - ale Ixia-
wowe stworzenie!

Klaximierz.

Ixia? - ach!

Stefan.

Jakby to było miło, gdybyś tu ona
z nami została, prawda?

Karinienka.

Ach wyjaszku!

Stefan.

Wiesz ty się cieszyć, że ja o tem
pomysłatem? bo widzisz, ja przy-
szedłem swojej umierającej matce
a biednej swojej siostrze, że ty jej
jedynek syn będziesz swoim sługom -
no i jesteś, co?

Karinienka pociśnięta.

Ach wyjaszku, jestem bardzo,

bardzo szczęśliwy.

Stefan.

Pamiętaj, żebyś mi zawsze był-
a gruby iś kiedy, broni Boże, coś
dotknęto, umarłoby przyjdź wtedy
do mnie i powiedz: Hujawku, to
i to się stało. Pamiętaj Kowin, przy-
rzekasz mi?

Kowinin.

Przyrzekam, przyrzekam - a na-
wet..... nawet karą skorzystam
z porażenia.

Stefan p. z niepokojem

Jakto? mask jaką przykrość?

Kazimierz /: udając:/

Kiestety wyjątku - mam!

Stefan /: z wielkim niepokojem/

Złiduj się, co takiego?

Kazimierz /: z w:/

Wielka, bardzo wielka przykrość,
mianowicie!...

Stefan.

Mówie, mów.

Kazimierz.

Przetośnie caturjac go w ramię /: Sch,
włoz mi się koniczy i na trzy

Qui musz, jix jechac! / Wybiega
w lewo: /

Stefan.

No! / po chw. siroje sie: / Wolecham,
alei musie przewstrawyt! / Z prawych
druwi wchodni Zofja przewraca: /

Scena 5.

Stefan, Zofja / na koncu: / Barbara.

Zofja.

Dzien dobry panu.

Stefan.

Dzien dobry, dzien dobry, / catuje
ja w reke: /

Zofia / sciskajac go za ruce /

Jakże się ma nasz nieoceni-
 ny opiekun, który, doprowadzając na
 całym świecie nie znajdzie chy-
 ba wdzięczniejszych serc niż
 nasze.

Stefan / usmiechem /
 Nawet nie myślę ich szukać,
 droga pani, bo tak mi tu wpoś-
 ród was dobrze jest... ach, byłbym
 szczęśliwy, gdyby tylko nasze tak
 zostało!

Zofia / przedaje mu rękę /
 Zaczynaj panie Stefanie!

Stefan / ciągnie ją w rękę /

U tak pani, ja pani serdecznie
jestem wdzięczny, że raczyła
sobie wreszcie przypomnieć o daw-
nym ważnym przyjacielu, którego
samolubne Dłotard nie, przybycie wa-
sze niekiedy mi opromienito
czułością. - A jednak mimo
serdecznej czułości, jaką pani
nad kastyją jesteś łaskawą mi
kaszycac, nie powy, nieśmiały,
wachatem się i Dłotardowi smu było
potrzeba, aichym nabrat otuchy.
Czy pani chce postuchać, jaki
miałem dzisiaj sen?

Zofia.

Bardzo chętnie /ms:/ wrogów miślak
serce bije!

Stefan.

Pierwszy obraz. Jesteśmy tu w sym-
salonie, na środku wielki dywan,
do kota dywanu stoją goście w gal-
mym stroju a między nimi i pami-
w drugiej masywnej sukni i tro-
nem. Ja sam we fraku i bukietem,
prowadzę pod ramię jakąś damę,
w białej sukni i welonem. Przy-
chodzimy zupełnie tak, jak po-
ktogostawienie, do pami....

Zofia /ms:/

To mnie?

Stefan.

Do pani - ja prabnę na pannę
młodą, a to - co pani na to powie
to była Zuzia.

Zuzia

To była Zuzia?

Stefan.

Zuzia - Raptem wszystko zmika -
drugi obraz kościół, wielki ołtarz
wspaniałe w'wiecony, pani str
ruchy z boku w tej samej mater-
jale sukni ....

Zuzia

Z trenem?

Stefan.

Z trenem, tak jest - a u otbarna
klocka, poristwo ntodki. Stuchom
i' prosno, pani stypno. Doskonale,
jak panna ntoda mo'wi: „Ja Zofja
biono sobie ....”

Zofja 1: nyma!

Zofia? xkardie Zofia?

Stefan.

Zdzivito murie so tak samo, jak
pania - przypasnuje sie panwie
ntodej a so. ....

Zofja

Yxia.

Stefan.

Nie, nie Yxia, tylko pami.

Zofja.

Ja? ja?!

Stefan.

Tak, so pami byta. Trzeci ubrak,
su - w jadalnym pokoju. Goscie sie
dka, w okoto stotu, skompon sie leje,
swasty sie pijes - ja na pierwszym
miejscu a koto mnie panna mto-
da - paszke....

Zofja.

Is to ja?

Stefan.

Prze, Prze, znova Prze.

Zofja.

Wici przebiegi na koniu jest Prze.

Stefan.

Wtedy to jeszcze nie konie - jeszcze jeden obraz.

Zofja.

A, jeszcze jeden.

Stefan.

Jeszcze się rozeszli - siviasta gasną,
tylko jakiś półkier równy, ciepły i miękki wskazuje, że jestem
w przeszłości w budawce. Prze,
nie ma nikogo, tylko ja sam. Wtem

stypnę na sobą szelak, ogładam
się, wchodzę parna nitela w cłu-
giej materjálnej sukni.

Zofja.

Z trenem.

Stefan

Wó, już bez trenu i ach. nura-
my się w objęcia. Przyraźmy
się tej, którą srymam w objęciach.

Zofja.

A to Yria.

Stefan

Wó.

Zofia

Ja?

Stefan

Nie, nie było nikogo.

Zofia

Nikogo!

Stefan

Właściwie nie wiem, kto był, bo
się w tej chwili obudził, ale tak po-
ni, ja pokochatem to krótkie życie,
serdecznie je pokochatem i jeszcze
pam... ..

Zofia (przezywa):

Yrie? Yrie pan pokochał? !/K./

Właśc Yria? - ha, nie ma kobiety,

jest sylko - maska. /:gt./ Ja x ia
tego serca się xgawkam a co clo Ixi-
/: x bnyel Ixiwi wchodni xjwo Barbara/

Barbara /: xadysraua/

Pro... proskę pana... i proskę pa-
ni... paniienka... ojoj! paniienka-
moła i...

Lufia i Stefan

/: biegnę xjwo ku ogrodowi! Co się slato?

Scena 7.

Pix sami - Ixiä

Ixiä /: mbięga x ogrodowi/

Hahaha, patrzcie poruśtro, jaka
ja xadrxaskoma /: ciękej do kofii/

co wujcio? jix?

Zusia /cienie/

Porównamy o tem /:gt/ ale jók sy
wygląda!

Jusia.

O, gdyby nie par Karis, to jix
oho bul-bul-bul, bytaby jix mo-
że paristwa więcej nie kochayta!

Stefan.

Có się wtaćcivio słato?

Jusia.

Lapalisiny rybki z parrem
Karim - pojechał do miasta,
za pół godziny obiecał wrócić.

Ślōx' so pan Kario nakłada mi
nabawka, ja runcam wędkę - i idzie
jakaś ogromna ryba. Pan Kario
mówi: niech panna Iusia ciągnie,
tylko ostrożnie. Ja się przy-
sadkam, ciągnę - wtem sraf! węd-
ka się wyrywa a ja - chlus do wo-
dy, hahaha!

Stefan.

Ach, jakież mrowina!

Zofja.

Fxin, Fxin, co ty wykabiasz!
przebież się karaw.

Barbara

Ja Synkrazem wszystko prę-
gdyję. Ź wychodzi w prawo!

Żnia.

Idę, ale to nie, niech się ma-
mekka nie gniwa. Ź cathyō Ź
w nekę Łufsa Ź w głowę! id.. a pan
się nie będzie ginował?

Stefan Ź figlarnie!

O będą, będą - bo Dłaczego panu
Żnia nie mówi mi wyjściu?

Żnia Ź figlarnie!

Nie mogę wyjściu mówić panu
mujcio, bo wyjście nie wyjście, kie-
dy mi mówi panu Żniu. Niech

mi wyjść mowi: Tytu, to ja
pomyśleć mowić wyjść z
miechem! albo... albo jak już wy-
cis sam chce.

Stefan p. uszczęśliwiony

Tytu, Tytu moja kochana!

Tytia

Wyci, wyci mój kochany.
Ktoś już się wyjść nie gniwa.

Stefan p. figlarz!

Tak, ale... ale ja su widziatem,
że Tytu mameczkę... przekształca.

Tytia

Ej, jak mamoczkę kocham, co do
 z tego mijsia ka fibus! ! podaje mi
pokornie skuto do pocatowania! Ha,
 przepaszam mijsia. ! Stefan caturę
ja, w skuto. Tura mybiega w prawo!

Stefan ! prabraczka ka mi!

Wieluche stworzenie!

Lofja ! idac ka Tura!

Przepaszam pana, ale jestem
 niespokojna o Tura. Ja jej nie
 nie powiem, powiesz pan sam,
 kiedy we nasz ka stosowne-
 pomagacie się może pierwaj, bo

dolał i: ne smętnym usmiechem
do pan, zdaje mi się więcej sta-
wał się przypodobać matce, niż córce.

Stefan

Oj byto so cła mnie prowadzisz
skuchać i: ratuj go w ręce bo
kto, jak ja od syh las ma przy-
jemność mieć pania i' ocenił
jej piękną, drugą ten-ten....

Lupja i: lekko ciępliwosć

Ten musiał się zakochać w Fxi.

Stefan.

Ten musiał się zakochać w Fxi

Sak, jako córce sakiej matki
 /: catyja w nek: /

Lufja /n. s. /
 Dobre gołby cztowiek! - ha, ale to
 los dla biednej sieroty. /: mychodri
w prawo: /

Scena 8

Stefan /p. chw. /

Wier wszystko idnie pomyslno:
 matka mi sprzyja i Tnia mi
 sprzyja - O, Boze, Dziękuje ci - ja
 sak od wyktom od myślenia o so-
 bie i o własnem szczęściu, że

jakas' nadkryvajna pokusa prcho-
nika muie na mysl, ze ja - ja
hebe, skenshivny. A hebe, ho Ixia
so amio, co na so vstapit na nie-
mie, chey nas povniesi' ku niebu,
- so ckar, jakies' schvienie vrosnia-
ne, klone vsysetko vukata budni
do naimiechu, do chicia, - do mitosci.
1. po chvili: Tak, ale trucha najmnos'
vyhadat' so poschivne serduvko,
a ja ach, jakiem ja kalciat pok-
u synu vnglednie.

Scena 9

Stefan - Ixia

Yzia.

! mybiega dżiwiciana! Hahaha, jix
wszystko dobrze... Mameczka
mnie su przystata, ! x uśmiechem!
ja wiem po co.

Stefan.

Czy mameczka powiedziała?

Yzia.

Ale, ale ja wiem. ! dotyka się, czuła!
x serd. ! N.s! Trzeba go osmicić. ! zt!
Wujowie się drisiąj coś słickiego
suto, prawda?

Stefan.

O tak, coś bardzo pięknego.

Yzia

Moją kasadę wierzyć wamy bo
po co by je pan bóg dawał? i ra-
dno wujciami wierzyć takie, a jes-
cne taki słowny ser, który mnie
tak ucieszył.

Stefan.

Tyż moja droga, doprowadził?

Tyż.

Jak mamuszkę kocham, bardzo
mnie ucieszył, bo moja kasada-
cieszyć się nie wszystkiego, co przy-
jemne.

Stefan.

Kasada bardzo sprawiedliwa.

Yzia.

A co ja ich mam, tych kasad-
ja na wszystko muszę mieć
kasade.

Stefan.

Tak? noa... a tak naprzyktaś
o matkństwie jaka, Yzia ma kasade.

Yzia.

1. n. s. / O, jui kasat. / 1. gt. / Ja mam
kasade, nie wyćie powinien się
oćenić, matkka powinna być
ka mat, - wykupy powinni się kenić
i ka mat₃ mykudzić.

Stefan.

Ale to śliczna kasada - a czy się

Ysia zastanawiała się nad tem,
co to jest małżeństwo.

Ysia.

Bożumie się, a Solby dopiero pięk-
nie było. Jakby wydawała lekce. / Alas,
żeństwo jest to sakrament, który
stanowi i poświęca nierozdzielne
zjednoczenie mężczyzny i niewia-
sty, dając im taskę, aby do śmierci
po chrześcijańsku żyli; i swoje dzie-
ci wychowali w bojaźni bożej.

Stefan.

Oj Ysiuś, mnie się wydaje, że
tu coś brakuje.

Yria

V nic nie brakuje, mēch się
mijcio spyła mamecki. Tak str
czarne na białem w „Czystych
westchnięciach do Boga.”

Stefan

Sha, w księżycu do mōłkniā.
to, a o miłości nic sam nie ma.?

Yria

Wie, o miłości nic - i po co?

Stefan

Po co? no a jakie... kiedy mamy
przystępować do tego sakramentu?

Yria

Id, po spowiedzi - inaczej nie moż

na.

Stefan

No, dobrze, ale przecież powin-
niśmy się kochać.²

Żyia

A to co innego - mielibyśmy ka-
pomniat, ale jeszcze sobie przy-
pomini - to żyć po ślubie. To są
powinności matki uków wzglę-
dem siebie, matki i chęć kochać, i żyć
i bronić i oń a i ona, i chęć me-
i oń w sprawiedliwych rzeczach
była postawiona.

Stefan [n. s.]

Matka sobie! /gt:/ To a jakże
jest known dianie św. Panta?

Żyła.

Siębyś był szczęśliwym, mówi św.
Pawel, nie szukaj w matce i w twój
konarzyści świątowej, ani w miastach
ludzkich, tylko.....

Stefan.

Uznania, przyznania nam, miłości.

Żyła.

Jednie tam więcej - nie, tylko
tęskni nieba.

Stefan /: nie wesoło:/

Laski nieba! /n.2:/ dołnyś - daję się

że sam serdeczko jeszcze spij: stró
zaprasowany!

Ynia

Że li mićcio mi nie wierzy! z us-
miechem! To proszę iść się do ma-
 mecki - a ja sobie symcrasem bez
 najmniejszej prebencji piję do
 ogrodu, dobrze? Do widzenia,
 mićcio, ! idnie wręgać się i spogląda
jąc na Stefana! p. chw! do widzenia!
p. chw. wręca żywo! O ho mićcio, ...
 czemu mićcio taki smutny na-
 miasz się cieszyć, no usmiechij
 że się wyjiu, - bo powiem mamek
 że a wtedy co będzie? hahaha,

ja rzecz, że wszystko pojednie jak
i ptaska, jak mameczkę kocham,
no już ja w tem! Stefan wyjaśnia
swanku Tak, tak, no jeszcze troszkę.
! mesoto! Tak, znówu jest miły ko-
chany, kochany miłoś. ! nauca mu
caturski! A wypin. ja! ! wybiega w lewo
Stefan.

Wroce stronienie! albo na wysyp-
tho jeszcze pałny przekręta,
- „czyśtych westchnień”, Wszystko
pojednie jak i ptaska” więc wie o
wszystkiem. - ~~Boże, tyłk zaczęli~~
słex nie ~~wie~~ - mówita matka,
że jej nie powie, - więc... nie,

my się tak nie porozumiemy.
 Tam serce, które krzyczy, ale mó-
 wieć nie umie. Gdyby so. można
 przenieść kogo z jej sfery... kogo by tu?
 kogo by tu?

Scena II

Stefan - Maksimierz

Maksimierz

! wchodzą z głębi! A więc wyja-
 snek, gdzie Tyś?

Stefan (n.s.)

A, Maksio - jedyny do tego, kocha
 mnie, jak własnego ojca a Tyś
 jest po ratych drzwiach

Kazimierz

Gdzie Tia?

Stefan.

O, a coż by się taka o Tia dowied-
ziała, co?

Kazimierz.

Ja się dowiedziałem... bo... /nieśmiały/ pro-
cież to niejako gości, więc... /zagadujący/
Ale jakież myślenie, może się już
cieszyć i winować?

Stefan /ściskający/

Pocieszmy więc Kazim! ja właśnie
ciebie wykończam, żebyś zapukał
do tego młodego serducha i do-

wieściat się od Fxi, czy ona chce
nie odda mi swojej reki:

Waximierz /chamujac się:/

Co z od Fxi?

Stefan.

Tak, z maską już mówitem.

Waximierz /u.s. z boleścią:/

Fxia! więc to o Fxię?

Stefan.

Tyle razy pragnąłeś sposobności,
iść mi, jak powiedział, jakas tam
wibry widnieć, ność skazać, - masz
ją teraz - sposobność piękną i widnie-
jącą. Serduszeko tam nitode, kryte,

przygląda do mnie - to widac, to
widac' - Dostał myślatem o innych
zapomnianych o sobie i przeprosił
najlepsze lata, ale Dżis, dżym dobru
mat kobowiaxan' względem swojej
maski i kasnego mego Józefa - czy
Ten, który wazy ~~brudnie~~ ^{brudnie} losy, nie
powie Dżisiaj, że wart jestem za
to chcieć sukryty sukcesie. - raz
przećień dla siebie? / Kaximierz wam
znowy odwraca się / Ha niestety, nie
długo go już nic nie mogę, ale należy
mi się, należy. Idę więc, za chui
k, przyjdę. Co to? czy? / ścisłego
pożyciu! / wychodzi głębie!

Wakimiery /sam/

Boże, Boże, co się to stało? wy chce
 się ierzić z Fria - z Fria? jakto?
 jakto? - więc ta Fria ma do kogoś
 należeć? a ja? zostanę sam - bez niej?
 Albo ona - ja dotąd sam przetrwał
 nie śmiałem tego głosić wyprze-
 dzieć, ale bez Fria - nie, ja już nie
 mogę. Wierzę nie mogę także pod-
 jąć się tej misji wyją. - a jakże?
 odmówić? takiego naszego czo-
 wieka zawieść? odradzić? - Ach,
 idźcie już - Boże daj mi siły.
 1. z lewych drzwi wbiega Fria

Scena II.

Wawiniere, Zia

Zia

it ślicznie, niema co mówić!
Wstąpiłam, kiedy pan Wawo wno-
cił z miasta, — czekatam w ogrodzie
czekatam, czekatam, kogo mi ma-
pana Wawia. Naprawdę, że się po-
gmiwam.

Wawiniere.

Ja... ja się tutaj natychytnem
z wujem.

Zia

Ryżki przykrywają się między
nas i awskie rękami, dźwignę się, co
do kłasy, że ja sama. Chciałam

łapac! ale mi nie suto, kom ciąg
 le myskakivata na karapkę pat
 tunc. wypan Kario nie wraca,
 a pon Kario wrócił, ale niegrzecany.
Kaximierz.

Pani, przepraszam panią, ale....
Isia.

Pani? fi, fi! do usług pana dobro-
 dzieja, hahaha! Ej, panie Kaxu, niech
 pan nie mru, nie kasyna, bo he-
 dzie ile.

Kaximierz.

Nie, mogę, nie mogę już panią
 nakrywać panie Isia....

Żyia

! pada fotel, wstając nie młkąc! Ach!

Wassimierz

Pani! panu Żyiu, przyjdź pani
do siebie! - ach, Boże to ugorała, jak
moxina w potłucenie ryby tapac!

Pan Żyiu, moja panu Żyiu, dro-
ga, kochana. *Żyinin!*

Żyia ! wstaje zgnęty

Hehehe!

Wassimierz

A to co?

Żyia

A wielki pan Wasio, jak ule, so

pan Karol umio mówić: panu
Yiu.

Karol

O panu Yiu!

Yia.

Wszak, to zgoda. Tylko czego pan
Karol taki smutny? chociaż ja
się nic a nic nie denerwuję; życie jest
takie jakieś śmieszne, że doprowadza
tylko ptakać się chce. W ja sama
smutna a nie wiem czemu - pan
Karol kiedy jednie?

Karol.

Ja 3. dni.

Ixia

La 3. dni /achoczo/ Ha, a ja sutaj
beż, sobie chodnita wszednie gdzies
my namern byli; do kwinka, do kwiat-
kow, do stawku, rybki beż, tapata.
/mięko/ sak, a kłoi mi xatony no-
baczka? /prużytkada chusteczke do oczu
i śmieje się przez tny/ e, bo dopraw-
dy. no to takie xakawne, na prużyk
też - o wiłki pan panie Karim?
mi xad mi xowa tny mi idę
x oczu, kupetno sak, jakbym pta-
kata....

Karimierz /n.s./

Aie, to nad moje sity! /gl goraco/

Panno Tini!

Tia.

Co panie Kozin?

Kozinierni /n 21/

Upanie, saj się, to swaj dobroczyńca.
 1:2t. / Chciałem powiedzieć, że....
 że mijsio.... mijsio taki Dobry, on
 su x panna, Tia, pewnie... pójdzie
 do kurnika i na rybki, będzie pan-
 nie Tia.... gaxety czytat, o pewnie
 będzie czytat - panna Tia będzie
 mu fajerkę nakładać, a nawet
 nawet może i xapać, mijsio ko-
 cha pannę Tia, ~~tak kocha~~ a panna

Григориј крсто милој?

Григориј: одговор:

Брзо, брзо.

Напомена.

Од скупине Григориј милој ју
креду о том, јак појави се мах?

Григориј

Напомена, на речу: сјаје се
о том милој, јак се брзо мило
то мило, господарство, скупине,
креду....

Напомена.

Бо ја милој прагматике Гри
повијести, то... то се милој о

mężu mogą się bardzo przedko
kusić.

Ynia !: wstaje żywo, niepewna
Co? Pr. chr. x radwicią i szamaj panie
Maxim! Pr. chr. x wdane powagę! Aiech
pan Maxio mówi x mameczka.

Maximierz
Oo wycio magie poruszkacisze
i rekę pani.

Ynia
O, o, o, - wycio, cóż to znovu
za figle?

Maximierz
To nie figle.

Ynia

Przećcie mi się iść z ma-
mcią, tak pan Karol chce się
mówić - co? to na nowa nasada,
więc dwie kasy? to dobre?

Karol

Tak mi się wydaje, symchasem.

Żona /: śmieje się z prę-
mą /: Hahaha, więc mi się chce
się iść do domu?

Karol

Tak.

Żona /: kłóci się na płocie
chleba /: Pan... i pan... tak?
Je, wstydi się pan! Ogdziem

tylko mogła, zobaczysz pan,
mnie nie karze być proszę za
mijania - a wtedy co by było? / ptasze
serdecznie!

Maximierz.

Panno Tciu, niech pan nie ptasze,
bo... ach!

Tcia / ptasze!

Ja ptasze? gdzie ja ptasze? czego
być miała ptasze? Nie twój się
pan Maxio - ja od razu miała
tam panu trzymać odaleka, bo mi się
pan Maxio nie podobat i już / Całuję
na niego z pod oka! Zresztą ma-
xiatam do od samego początku,

чи пан Харіо хавске набіт cere-
геті і Sylko x gnyckck noici x prny-
musu xе mma, nokmawiat?

Максимієрх

Ja x prnymusu?

Julia

A co? mwie nie?

Максимієрх

Ja x prnymusu! - ja, klany od pierw-
szego spjynckck pani bytem, jak
sekarowany - mowie x pani, pat-
+ tnycc' na pania - byc' prny pani, slab
sie laka, potnyckck mwyego serca, ie
serax!...

Julia / klasnyck ar n ottrnić

elha, xtapat się ponn Haxio, hahaha!

Haximierz

el, przepraszam, ja...

Yria.

elch, ponn Haxim, tak mi wesoło
s' tak mi się ptakać chce! Co to jest?
ja tego nie rozumieć ale.... albo
o miuj ponn Haxim, ja nie chcę
iść na wujcia, bo.... bo ja... albo ja
wiem, ponn Haxio bo przećciek musi
miedzić, że ja - /: nie ma od wagi powie
Dzieć prawdę: / nie chcę iść na wujcia,
bo ja przećciek / ja: / nie chcę iść na
wujcia / ptacze /

Haximierz /: kleka przed /

i chwyła go za rękę! Oparł! Tru-
niu! ty mnie kochasz! ja nie mo-
gę, nie mogę już milczeć, kocham
cię, kocham i całą duszę. i: ciałę
ja, po rekach, p. chw. i głębi wchodzę
San - a i prawych drzwi Łaffa!

Scena 12

Liś sami - Stefan Łaffa i: na koniec
Jen, Barbara.

Wawinierny i Tria i: prostokątny
San, nakładają się! sch!

Stefan

Tak?! i: p. chw. n. s! więc oni się kochają?

Tria

Wyciu! niech się mijają na pana

Wawia nie ginie. On mi tu
wszystko mówi, mówi /: ptaone
Zufia ja suli / ja pójde za wycia,
pójde.

Wawimierz /: kleka przed Ste
fanem i catyć go w kołana / Wijn,
mijaśku, przebaczenia, przebacze-
nia! /: Stefan go podnosi n.s. / Boże!
jakie ja niegodziwy! /: gt. / To skat,
chwilowy skat uświadom cię
mijaśku, że ....

Stefan .

Że to chwilowy skat? więcej - sty-
szyć Trin? - on cię tylko tak
kłamucit. ....

Yria /ptacke czałke/

Ł dxi sam batamucit. ^{ja jego batamucit} so ~~na~~ ^{batamucit}
mojem sumieniu wszystko nos-
samie, bo so ja tak xrobitam ie
pan Kario nie mógł inaczej.

Stefan

Tak? więc i ty batamuka? szick-
na para, nie ma co mówić. Wierc
so po prostu był tylko xard?

Yria: Kario mierz pijawę

Xard, xard.

Stefan

Shha - no ale kiedy so był xard,
so cregowieście tak nagle posmutnieł.

co? Pr. chw. Dłaczego ptaczek
Tuzin?

Tuzia.

Ja ptaczek, bo... ach, niech wycio
na so nie uwazia, j'abym nie chet-
ta, co kiedy nie moge. Jeszcze
srodek niech mi wycio pokwasi
posem prucetane i bezedolna no-
na, bezed wyciemni sprawiedli-
wych rucach postawna.

Stepan.

Co tak so rozumniem a sy ka-
zin, tak mygladark. jakhys' z
wsie podpalit, - dlaczego taki smut-
nuty?

Waximierz

Ja smutny, bo... wzywają mnie...
posada, nowe biuro... i muszę
zaxax jechać, tylko to bardzo da-
leko, muszę się jechać... nie xoba-
czyjny tak prędko. Mnie wyci-
koczą, dziękuję ci za wszystko
swoje dobrodziejstwa - przebac, -
ach przebac mi! bądź szczęśliwy
i uciśnij po dawnemu swojego
Waxia. ! chce musis xacić w algerii!

Stefan ! wstrzymuj go!

Hola! hola!

Waximierz

Мужавку!

Stefan

Щеє жук од сего вост, не пруж-
мжеск жакієс' посады і навед
сїє не одвїсск мужавка?

Максимієв

То... то а авансєм.

Stefan

Стыжуск Яку? жє вїєм, жє жак
лы го попросїск, то он востанїє.

Яку /: то жє вїєм /: востанїє /:

Жа. жє жє. то а авансєм /: жє жє
жє жє /: то жє жє жє, жє жє жє жє!

Stefan /: жє жє /:

Bièvre d'acier. / 17. / Ha, nich je
dvie, ale prxygajuning niech se
poxigra x tuby, po prxecier so
nie tadvie po sak otugij x najo-
moci, po sakich mesotych x artach
odjektivac' nagle bez poxigrama.
To, poxigrajcie se d'iev. / Yria i Ha
ximier ud. mracaja, se. / Jakto? ha
tamucitas' go Yriu i nie kochasz
go, narve nie cierpisz?

Yximier /

Boie, co xa męki!

Stepan

Yria

Ja.. ja wycia kocham.

Stefan

Ja to wiem Tyż, ale jeżeli mnie
kochasz, to i jego musisz kochać,
bo ja kocham mego prawnego
Władcę.

Władcę nasz

Boże, i do języczka muszę się
starać.

Stefan

Mo. - E, co to jest, jak mowien
ka kaze - prawda nie panikaz
a wyjął prosi, żeby nie strach:
czy to tak nowy świat? Ucis-
kajcie mi się karak, bo się po-
gniewam / Pociągają ich ku sobie

Iwia

Ha, kiedy wyjść kacie. Przyna
się na szyć Maksimera, pteracy
Och!

Maksimera

Przyna się na szyć Iwi! Iwi!
Iwi! Przyna się w objęcia
Kuderas tego meski: Jan i Barbara,

Stefan

Pamięć pani- i kłóby miał ser-
ce roztęczyć się i hienę parę! Dro-
gie moje dzieci, kochajcie się tył
ko kawałek taka jak serax, a ja? zab
Kochajcie! mój sen się sprawdził -

nie mam nikogo!

Barbara Do Jana skrobiac marchewke
i co?

Maximierz.

O Buzi! wyjaszku! i: kłeka przed
Stefanem, którego sciska i podnosi!

Maia

Wujciu! i: biegnie do Stefana, by kłeka
nas, staje i odwraca się! Aie, ja
nie chce.

Jann i: do Barbary, skro
biac marchewke! i co?

Maximierz

Yaksoz.

Stefan

Alex Tim?

BIBLIOTEKA TEATRALNA

Własność Gminy m. Lwowa

Tim z niemieckim

Chyba że... /: prowadzi Stefana do
Zofii i szuka ich kulej, Staganie,
mamiecko? wyjdź!

Barbara do Jana j'm

A co?

Stefan z niemieckim

Przebaczyć tej swawoli /: ca-
tuję Zofię w ręce

Zofia z niemieckim

Żelazie mi się, że sen się ję-
cze moje kiedyś sprawdzi.

1: Two misnie chajac sie str
ka nini x rekami podniesionym
do bto gustawicinskiej

7/5 1892
~~Województwo~~
 Krasice

Inflozatem po raz pierwszy dnia 21/5 891
 viki!
 Prayski Pucki J. Berselz

2 kwietnia 1892
 Właściciel

7/5 93 Województwo

k. 44

bm 31.03.2005

